

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **Ing. J. T.**, zastoupen JUDr. Janem Vokálem, advokátem se sídlem Bratislavská 12, Brno, proti žalovanému: **Magistrát města Brna, odbor územního a stavebního řízení**, Malinovského nám. 3, Brno, za účasti osob zúčastněných na řízení: **1) RNDr. I. Ř., 2) JUDr. J. Ř., 3) Ing. L. K.**, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 17. 7. 2008, č. j. 31 Ca 15/2007 – 23,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 17. 7. 2008, č. j. 31 Ca 15/2007 – 23, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 17. 7. 2008, č. j. 31 Ca 15/2007 - 23, bylo zrušeno rozhodnutí Magistrátu města Brna, odbor územního a stavebního řízení (dále jen „stěžovatel“) ze dne 27. 11. 2006, č. j. OÚSR U 06/52372/Bo a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Krajský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že nepovažuje za dostatečné řešení přístupu k hlavnímu uzávěru vody, když stěžovatel nevyvrátil námitku žalobce (dále jen „účastník řízení“), že v době kdy je restaurace uzavřena nemusí být spoluvlastníci domu pan K. a pan K., kteří mají klíče od předmětných prostor, přítomni, a přístup k hlavnímu uzávěru tak není zabezpečen. Podle názoru krajského soudu se zcela nedostatečně správní orgány vypořádaly i se žalobní námitkou, že účastníkovi řízení bude provedenými stavebními úpravami zcela zabráněno v přístupu k jeho dalšímu majetku, a to zahradě p. č. 239 v k. ú. Veveří. Stěžovatel se nevypořádal s uvedenými odvolacími námitkami, což vzhledem k závažnosti možného hmotněprávního dotčení představuje podstatnou vadu řízení způsobující nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V kasační stížnosti namítal, že řešení přístupu k hlavnímu uzávěru vody respektuje jak požadavek § 11 odst. 2 vyhl. č. 137/1998 Sb., o obecných požadavcích na výstavbu, tak i § 43 odst. 3 citované vyhlášky. Řešení vstupu do zahrady přes 1. PP se změnou užívání těchto prostor ze sklepů na restauraci

nezměnilo a odpovídá pravomocnému stavebnímu povolení a ověřené projektové dokumentaci. Provedení změn stavby nad rámec podmínek územního rozhodnutí, stavebního povolení a dokumentace ověřené ve stavebním řízení nelze v rámci kolaudačního řízení uložit, neboť by to bylo v rozporu s § 81 a § 82 zákona č. 50/1976 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „stavební zákon“). Ochrana účastníků, kteří se do průběhu jednotlivých řízení, vedených podle stavebního zákona, mohou zapojovat svými připomínkami či námitkami, má však své limity. Jedním z nich je limit časový, daný koncentrační zásadou platnou pro územní, stavební a kolaudační řízení. V žalobě proti rozhodnutí o odvolání ve věci kolaudačního rozhodnutí byly uplatněny důvody, které se výhradně týkaly řízení stavebního, a ne kolaudačního. Podle názoru stěžovatele v řízení kolaudačním, resp. následném odvolacím řízení, neuplatněné námitky spadající do předchozí, pravomocně ukončené fáze řízení, již řešit nelze. Stěžovatel z uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Současně navrhl, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek.

Účastník řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti označil názor stěžovatele, že uplatnil v žalobě důvody, které se výhradně týkaly řízení stavebního, za nesprávný. Stavební úřad je v kolaudačním řízení povinen zkoumat naplnění podmínek stanovených v § 81 odst. 1 stavebního zákona a veškeré námitky účastníka řízení v kolaudačním řízení přitom směřovaly právě do porušení či nesplnění těchto podmínek, jimiž byl stěžovatel povinen se zabývat. Účastník řízení dále uvedl, že se proti rozhodnutí o vydání stavebního povolení odvolal, a to podle jeho názoru v odvolací lhůtě, když v této věci nebyly dány podmínky pro doručení fikcí podle správního řádu. Účastník řízení byl přímo dotčen na svých právech, neboť pokud by nebyl zabezpečen samostatný vstup na zahradu u domu, jsou tím porušována ta nejzákladnější práva spoluvlastníků zahrady, resp. výkon těchto práv, a to i právo pokojně užívat majetek zakotvené v Protokole č. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Znemožněním užívání předmětu vlastnictví dochází zcela nepochybně ke změně postavení těchto spoluvlastníků. Rovněž vyjádřil nesouhlas s návrhem na přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti. Na základě uvedených skutečností navrhl, aby kasační stížnost byla jako nedůvodná zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížnosti napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom shledal vady uvedené v odstavci 3 tohoto ustanovení, k nimž musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Podle § 34 odst. 1 s. ř. s. jsou osobami zúčastněnými na řízení osoby, které byly přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí nebo tím, že rozhodnutí nebylo vydáno, a ty, které mohou být přímo dotčeny jeho zrušením nebo vydáním podle návrhu výroku rozhodnutí soudu, nejsou-li účastníky a výslovně oznámily, že budou v řízení práva osob zúčastněných na řízení uplatňovat.

Podle § 34 odst. 2 s. ř. s. je návrhovátelem povinen v návrhu označit osoby, které přicházejí v úvahu jako osoby zúčastněné na řízení, jsou-li mu známy. Předseda senátu takové osoby vyrozumí o probíhajícím řízení a vyzve je, aby ve lhůtě, kterou jim k tomu současně stanoví, oznámily, zda v řízení budou uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení; takové oznámení lze učinit pouze v této lhůtě. Současně s vyrozuměním je poučí o jejich právech. Obdobně předseda senátu postupuje, zjistí-li se v průběhu řízení, že je tu další taková osoba. O osobních údajích, o těchto osobách uváděných, platí přiměřeně ustanovení § 37 odst. 3.

Podle § 34 odst. 3 s. ř. s. osoba zúčastněná na řízení má právo předkládat písemná vyjádření, nahlížet do spisu, být vyrozuměna o nařízeném jednání a žádat, aby jí bylo při jednání

uděleno slovo. Doručuje se jí rozhodnutí, jímž se řízení u soudu končí. Osoba zúčastněná na řízení nemůže disponovat jeho předmětem.

V daném případě předpoklad být zúčastněnou osobou splňovali všichni účastníci kolaudačního řízení, kteří byli také uvedeni v záhlaví napadeného správního rozhodnutí, neboť byli přímo dotčeni ve svých právech a povinnostech jeho vydáním. Podle obsahu soudního spisu však nebyl vyrozuměn o probíhajícím soudním řízení jeden z účastníků kolaudačního řízení, a to stavebník R. H., kterému tak byla odepřena možnost uplatňovat svá práva v průběhu soudního řízení. Rovněž mu nebyl krajským soudem doručen napadený rozsudek. Řízení před krajským soudem tak bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

V této souvislosti lze odkázat i na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudek ze dne 21. 12. 2005 č.j. 1 As 39/2004 - 75, v němž byl vysloven právní názor, že „Ustanovení § 34 odst. 2 s. ř. s. předpokládá aktivní postup soudu při zjišťování okruhu možných osob zúčastněných na řízení. Jestliže krajský soud nevyrozuměl o probíhajícím řízení účastníka správního řízení odlišného od žalobce, který splňoval podmínky § 34 odst. 1 s. ř. s. (zde stavebník), zatížil řízení vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.“ Obdobně v rozsudku ze dne 2. 5. 2007 č.j. 5 As 3/2007-68, Nejvyšší správní soud uvedl, že „Neoznačil-li žalobce v žalobě osobu, o jejímž postavení osoby zúčastněné na řízení před soudem dle § 34 s. ř. s. již z napadeného správního rozhodnutí nebylo pochyb, bylo povinností předsedy senátu tuto osobu vyrozumět o probíhajícím řízení, jakož ji i vyzvat, aby oznámila, zda bude svá práva v řízení uplatňovat; nedostál-li krajský soud této povinnosti a takovou osobu v řízení zcela pominul, trpí jeho rozhodnutí vadou, pro kterou je nutno jej zrušit [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]“

Z výše uvedeného důvodu Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). S ohledem na důvod zrušení napadeného rozsudku jej nemohl meritorně přezkoumat.

Stěžovatel podal návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle ust. § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť bezodkladným rozhodnutím ve věci odpadl pro vydání předmětného usnesení důvod.

V dalším řízení je krajský soud vázán právním názorem, který je vysloven v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. listopadu 2008

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu